

Gemeente van onze heer Jezus Christus,

Het opstandingsverhaal uit Marcus maakt op mij een diepe indruk. Het komt zo authentiek op mij over: de tocht van de vrouwen in alle vroegte, de vraag wie de steen moet wegrollen, de schrik als ze in het graf kijken. "Toen ze het graf binnengingen, zagen ze rechts een in het wit geklede jongeman zitten. Ze schrokken vreselijk." Het verhaal van Marcus is niet gepolijst, het wonder van de opstanding is totaal onbegrijpelijk voor de vrouwen, ze schrikken ervan en ze vluchten ervan weg. Wat die vrouwen overkwam, dat lag totaal buiten hun verwachtingspatroon; en ook buiten de verwachting van de leerlingen. Ze begrijpen het niet en durven er eerst ook niks over te vertellen.

Ik denk dat het inderdaad zo gegaan is. Het lege graf, een paar geschrokken vrouwen, een vreemde ontmoeting met een in het wit geklede jonge man. Eerst was er de schrik, later drong pas de betekenis van dit alles door: dat Jezus, de gekruisigd was opgewekt. Dat ze Hem niet in het graf moeten zoeken, maar juist in het leven. Hij gaat jullie voor naar Galilea, daar zullen jullie Hem zien. Een levende Heer die hen niet in verdriet en somberheid achter laat, maar hen de ogen wil openen voor een nieuwe toekomst. Een nieuw leven bij God.

We zitten in een moeilijke tijd, al maandenlang in de lockdown, we beginnen te wennen aan een leven met weinig contactmomenten. We zijn op zoek naar een betere tijd, een tijd waarin alles weer open kan, waar we elkaar weer hartelijk kunnen groeten en met elkaar bijeenkomen om te praten over de dingen die ons bezighouden. En over wat er echt toe doet in ons leven, over hoe wij als gelovigen in het leven staan. We snakken naar een toekomst die meer mogelijkheden biedt dan dit leven in de lockdown.

Laten we onze blik vooral op Christus gericht houden, in deze tijd. Hij is door de diepe duisternis van de dood gegaan, om met ons te zijn. Wij zitten in het duister van een pandemie, onvrij, gebonden aan allerlei maatregelen die de dood op afstand moeten houden. De vrije mens Jezus, neemt ons mee omhoog uit het graf, Hij voert ons binnen in het leven van de Vader. Waar God de Vader is, daar zal Hij voortaan zijn, en wij met Hem. Hij is het Hoofd, wij mogen zijn lichaam zijn.

Wat gebeurt er bij het graf, als de vrouwen daar aankomen? Wat is het nu, dat die vrouwen zo overstuur maakte? Het lijkt me een combinatie van twee dingen: ten eerste dat Jezus weg was en ten tweede, dat die jongeman er was, die vreemde jongeman, die enigszins beangstigend was. Het is de combinatie van Jezus die er niet is en een bode van God die er wèl is. Alle woorden voor ontsteltenis, siddering en ontzetting hier wijzen er op dat die vrouwen iets van God zelf geproefd hebben.

Telkens wanneer God zelf verschijnt of één van zijn boden, met de glans van de hemel nog over zich, schrikken mensen. Een dergelijke verbijstering treffen we in Marcus eerder aan bij wonderen, of verbluffende uitspraken van Jezus, als iets van God zelf doordringt tot de mensen. Een zuiverheid, een volheid van leven, een grootheid die wij niet kunnen

bevatten, een diepte die wij niet kennen. Licht dat te fel is voor mensenogen. Zuiverheid die ons bang maakt omdat ze de laatste onzuiverheden in ons leven zichtbaar maakt.

Dit is veel meer dan onwerkelijk, dit is beangstigend. Onwerkelijk zou het zijn als ze binnen waren gekomen en daar Jezus hadden zien zitten, levend en wel. Dat was een groot wonder geweest, maar toch ook weer geruststellend. Hier is meer. Hier is Jezus niet zomaar gereanimeerd. Hij is opgewekt in onvergankelijkheid, in de zuiverheid van het goddelijk leven. Een leven dat grootser en stralender is dan ons beperkte leven hier op aarde. Jezus Christus blijkt te leven in de sfeer van God, waar alles met liefde onthuld wordt, waar ons hele leven bekend is, omdat God ons ten diepste kent. Je blijkt opgenomen in een alles omvattende wereld, waar alles doordrongen is van Gods aanwezigheid.

God dank! Laat iedereen het horen:  
Christus is waarlijk opgestaan!  
Wij gaan niet in de nacht verloren –  
Pasen: de grote dag breekt aan!  
Geen grafsteen houdt het zonlicht tegen,  
Een engel kondigt stralend aan:  
Ziet waar zijn lichaam heeft gelegen,  
waarlijk, de Heer is opgestaan!

Zo gaat een paaslied in de bundel van Andre Troost, zingende gezegend. Het is een lied bij de Opstanding.

Nu is het zaak dat wij ook gaan opstaan. Sta op! een morgen ongedacht, Gods dag is aangebroken. Lied 630 Al wat ten dode was gedoemd mag nu de hoop herwinnen. Ja ook onze wereld, ook allen die gebukt gaan onder de gevolgen van de corona pandemie. De hoop herwinnen, omdat God wonderbaar nabij blijkt te zijn. Kom uit het graf dat u omsluit, kom uit en word geboren!

De steen was weggerold, zodat Jezus uit de dood naar het leven kon gaan. Pasen wil zeggen dat de steen die ons belemmert, ook weggerold kan worden. Jezus wil onze grafsteen wegrollen. Want geen grafsteen hoe groot ook, kon hem tegenhouden. Geen enkele steen in ons leven, hoe hard ook en hoe koud ook, staat Jezus in de weg om ook in ons leven iets nieuws te beginnen. Geen grafspelonk in ons leven is zo donker of er kan Paaslicht binnenvallen.

Ten slotte. Pasen is geen toverwoord. Pasen is een weg die je mag gaan. Een weg van stenen opzoeken en laten opruimen. Een weg van je spelonken openen en durven binnengaan. Een weg van benoemen, belijden, loslaten en opnieuw beginnen. Op die weg ben je nooit alleen. Want Jezus is ons er op voor gegaan. Als wij terneergeslagen zijn, richt hij ons hoofd omhoog. Als wij struikelen, zet hij ons weer op onze voeten. Als wij ontrouw zijn, blijft Hij trouw. En waar wij lijken vast te lopen en te stranden. Daar maakt Hij nu juist een nieuw begin. Amen.